fotbal

Pregătirile arbitrilor din Iași

„Cavalerii fluierului" din Iași nu au avut vacanță. Ei au lucrat pe stadionul din Dealul Copoului pînă la 10 ianuarie o dată pe săptămînă. De la acea dată, au fost programate cîte două ședințe săptămînale. La pregătiri participă 25 de arbitri, în frunte cu veteranul Alexandru Cornel. De remarcat un fapt pozitiv: antrenamentele sînt conduse de V. Buimistruc.

D. DIACONESCU
coresp. principal

...și din Timișoara

După o perioadă de pregătire în sală, arbitrii timișoreni profitînd de timpul frumos au ieșit pe teren. Paralel cu pregătirea fizică, un accent deosebit se pune pe îmbogățirea cunoștințelor. În acest scop au fost prelucrate și discutate mai multe articole din regulament.

ION JURA
coresp.

MECIURI AMICALE

Universitatea Cluj – Medicina Cluj 9–0 (3–0)

Partida a avut loc duminică pe stadionul Babeș-Bolyai. Jocul a fost frumos, cu multe acțiuni în viteză. Au marcat: Ștefan (3), Adam (2), Lică, Coman, Mustețea, Butuză. Universitatea a folosit pe următorii jucători: Moldovan (Ringheanu) — Crețu, Pexa, Costin, Cimpeanu — Florian (Butuză), Mustețea — Lică, Adam, Barbu (Ștefan), Coman.

V. MOREA
coresp. principal

U.T.A. – C.F.R. I.R.T. Arad 1–0 (1–0)

Duminică, textiliștii au susținut primul joc amical. Deși terenul acoperit de zăpadă a îngreuiat execuțiile tehnice, nivelul tehnic a fost mulțumitor. În prima repriză, U.T.A. a dominat mai mult și a marcat unicul gol al meciului, prin Axente (min. 9). Iată formația U.T.A.: Gornea — Birău, Bacoș, Lereter, Țîrlea (Czako II) — Petescu, Pojoni (Domide) — Pop, Tr. Popescu, Axente, Dumitrescu (Chivu).

ȘT. IACOB
coresp. principal

Universitatea Craiova – Electroputere 2–1 (2–0)

Meciul a corespuns așteptărilor, constituind o bună verificare a stadiului de pregătire a celor două echipe. Studenții, mai combativi, au cîștigat prin punctele realizate de Marian Popescu (min. 30 și 43). Pentru Electroputere a marcat Matei (min. 64 din 11 m). Universitatea: Oprea (Vasilescu) — Mihăilescu (Ștefan), Mincă, Bitlan (M. Marcel), Deliu — Strîmbeanu, Ivan (Deselnicu) — Niță (Stănescu), M. Popescu, Martinovici, Sfîrlogea (Circiumărescu).

ȘT. GURGUI
coresp. principal

C.S.M. Reșița – C.F.R. Timișoara 2–2 (1–2)

Terenul a fost acoperit de zăpadă. Au marcat: Mițaru și Iancu pentru C.F.R., Arnotchi și Copăceanu pentru C.S.M.

I. PLĂVIȚIU
coresp. principal

În aceste zile de pregătiri, conducerea balonului se exersează și în sală. Așa cum fac jucătorii de la Progresul.
Foto: MILICA RADULESCU

AMĂNUNTE DINTR-UN TURNEU PUȚIN OBIȘNUIT...

De la ultima mea corespondență au trecut cîteva zile. Între timp, s-au adunat fapte noi în legătură cu turneul echipei noastre în Brazilia.

Am întîlnit echipa în orașul Ribeirao Preto. Aici, căldura e mai mare ca la Rio (în acea zi 40 de grade). Orașul are 200 000 de locuitori și 3 stadioane impunătoare, toate dotate cu instalații de nocturnă.

Am adus băieților vești din țară. Bucuria lor a fost imensă. Fiind plecați de peste o lună de zile, dorul a început să-i macine. Turneul, de altfel bine organizat din punct de vedere al cazării și alimentației, este, totuși, foarte obositor, în primul rînd prin durata sa excesivă și apoi, datorită marilor distanțe care separă orașele unde se dispută meciurile (sute, sau mii de kilometri, între două puncte succesive). Dintre toți, cei mai obosiți par Dan Coe (a slăbit 5 kg) și Coman.

Pe plaja de la Copacabana ...

Pentru cîțiva dintre fotbaliștii noștri, turneul din Brazilia a început cu necazuri. Într-una din zile, ei s-au angajat (cu aprobarea antrenorilor), să joace un meci de antrenament pe plaja de la Copacabana, unde sînt amenajate, din loc în loc, spații de joc, cu dimensiuni aproape regulamentare și cu porți în toată regula. Aici funcționează spontan cea mai mare școală de fotbaliști din patria lui Pele, plaja fiind cel mai mare rezervor de fotbaliști, unul mai talentat decît altul. Dar, despre toate acestea, cu alt prilej. Pe plaja din Rio, fotbaliștii noștri au încercat să se măsoare cu acești iluștri necunoscuți, care populează Copacabana de dimineața pînă seara. S-a jucat în formații de cîte nouă, iar în poarta adversarilor a apărat Coman. Ai noștri au cîștigat cu 8—6, după ce Dan a semănat panică printre înaintașii adverși. Pe plan extrasportiv, partida s-a soldat, însă, cu numeroase neplăceri pentru noi. Mocanu a făcut o entorsă, Mîndoiu o contuzie cu reacție periostată, iar, ulterior, lui Dumitriu III și Dan le-a apărut o furunculoză, datorită contactului prelungit cu nisipul fin și plin de microbi. Deci, plaja de la Copacabana nu prieste oricui. Doctorul Florian a avut destulă bătaie de cap, dar toți jucătorii s-au vindecat după un timp oarecare.

La meciul de la Maringa, unde am fost învinși cu 2—1, alți doi jucători români s-au accidentat: Pircălab (plagă cu pierdere de substanță) și Adamache (fractură cu înfundare a osului malar drept — datorată unei lovituri intenționate). Portarul brașovean a trebuit să fie operat de un mare specialist brazilian și acum este perfect restabilit.

Se apropie Carnavalul

Ribeirao Preto. La sosirea în oraș, locuitorii au făcut o primire fastuoasă jucătorilor noștri, deoarece aici, ca și în toată Brazilia, pregătirile pentru carnaval sînt în toi, iar cu ocazia meciului, avea loc inaugurarea noului stadion al orașului. În fața hotelului unde am fost găzduiți, s-a dansat și s-a cîntat la miezul nopții. La 5 dimineața, o fanfară și-a început repertoriul de sambe sub geamurile noastre.

La ora meciului, termometrul arăta 40° la umbră, dar stadionul era arhiplin (peste 40 000 de spectatori). În minutul 38, scorul ajunsese 3—0 pentru gazde (două dintre puncte fiind înscrise din lovituri libere, de la 20 de metri, de către Carluci). Antrenorul echipei, pe care urma să o întîlnim două zile mai tîrziu, a declarat că primul adversar al românilor a fost căldura sufocantă. Coman, care apărase slab, n-a putut fi schimbat la pauză, datorită indisponibilității lui Adamache, rezervă de portar figurînd pe foaie Mocanu. Golurile noastre au fost înscrise de Dincuță (în prima repriză) și de Dan (în a doua), dintr-o lovitură liberă de la 20 m.

La acest meci, rețeta încasărilor s-a ridicat la 300 de milioane de cruzeiros, iar echipa noastră a primit a suta parte din această sumă (conform contractului acceptat). De altfel, turneul este o afacere strălucită pentru impresar, și mult mai puțin avantajos pentru noi.

Federația română de fotbal a contractat acest turneu foarte dificil, acceptînd cu ușurință, probabil dintr-o insuficientă informare, prevederi care nu justifică îndeajuns. Adversarii sînt dintre cei mai modești, iar cotele pentru care jucăm minimale. Ziarele de astăzi (n.r. 25 ianuarie), scriu că Benfica va susține la Sao Paulo un meci, cu echipa purtînd același nume, pentru 20 000 de dolari, plus cheltuieli de întreținere, iar selecționata noastră, se pare, va primi aceeași sumă pentru un turneu de două luni!

Campanie electorală cu fotbal

În ziua de 22 ianuarie am plecat din Ribeirao Preto destul de „șifonați" spre Piracicaba, o localitate situată la 300 km. Aveam un puternic sentiment de jenă după înfrîngerea la scor din ajun. Învingătoarea noastră, echipa Botafogo din Ribeirao Preto (a nu se confunda cu Botafogo din Rio) nici nu visase o astfel de victorie în fața echipei României. Este o formație modestă, clasată la sfîrșitul acestui campionat pe locul 12 în prima divizie profesionistă a statului Sao Paulo. Ea primise în două jocuri cu Santos 18 goluri (numai Pele a marcat 13).

La Piracicaba, localitate vestită pentru „pinga" produsă aici (un fel de țuică din trestie de zahăr), urma să jucăm cu formația „15 Noiembrie", nou promovată în prima divizie grație unui sprijin financiar imens din partea unui mare bogătaș, care încearcă prin intermediul fotbalului să-și cîștige popularitate și să-și asigure la viitoarele alegeri un post de deputat. La Piracicaba a fost o mare sărbătoare duminica trecută, cînd echipa locală s-a întors de la ultimul meci care i-a asigurat promovarea. Protectorul fotbaliștilor din acest oraș a oferit jucătorilor cea mai mare primă din istoria fotbalului brazilian. Tot grație aceluiași personaj, meciul cu echipa noastră s-a jucat cu porțile deschise, el suportînd toate cheltuielile. Stadionul, avînd o capacitate de 60 000 locuri, s-a dovedit neîncăpător.

La cîteva minute după începerea meciului, un adevărat tir cu petarde anunța orașului golul înscris de gazde. Dar în min. 10, Lucescu, după ce ratase alte trei ocazii, simulează o centrare și trage cu efect direct în poartă: 1—1. Pînă la pauză, Kallo mai înscrie un gol. Jucăm mult mai bine ca în partida de la Ribeirao Preto (și clima este aici mai acceptabilă). În min. 60 din nou egalitate: 2—2. Prin introducerea lui Dumitriu în locul lui Grozea, atacul nostru capătă mai multă forță. În continuare, jocul este la discreția noastră (mai înscriu Kallo, Dumitriu și Oblemenco de două ori). Scor final 6—2 pentru noi. A fost utilizată formația: Coman — Ivăncescu, Mîndoiu, Dan, Deleanu — Ghergheli, Dincuță — Lucescu, Grozea (Dumitriu III), Oblemenco, Kallo.

După meci, lotul nostru a plecat spre Sao Pedro, la 25 km de Piracicaba, o stațiune climaterică unde se va odihni pînă la 27 ianuarie, cînd va porni spre Ribeirao Preto pentru o nouă întîlnire.

Unde vom juca mai departe

A existat un proiect ca echipa noastră să joace la Montevideo și Buenos Aires, dar el a fost contramandat.

La 28 ianuarie echipa va pleca cu avionul spre nordul Braziliei. Sînt prevăzute, în continuare, următoarele meciuri: la 31 ianuarie cu Bahia din Lasalvador, la 4 februarie cu Nautica din Recife (multiplă campioană a statului Pernambuco, actualmente semifinalistă a Cupei Braziliei). Se spune că fotbaliștii noștri vor juca și în orașul Brasilia, capitala țării. Data nu a fost încă fixată.

Petre CRISTEA
Rio de Janeiro, 27 ianuarie.

Corespondență specială din Brazilia

100 DE LIRETE

Internazionale...

Trebuie să vă fac o mărturisire. Îmi place Inter.

Probabil: pentru că Inter — Vasas de la Budapesta va fi, și peste 25 de ani, un fel de „Potemkin" în istoria fotbalului.

Posibil: pentru că interiștii sînt în minoritate, fiind învinși — numeric — de... avangardiștii cu jabouri, care nu pot uita valsul Wunderteam.

Și sigur: pentru că acum trei ani, cînd Inter avea 7 puncte în urma lui Milan, am făcut un mic pariu cu (pe atunci) amicul meu Titi Teașcă, și pînă la urmă Mazzola a trecut ca vîntul pe lîngă Milan, permițîndu-i unui cronicar o victorie izolată în disputa inegală cu un antrenor.

...Acum două săptămîni, Inter s-a năpustit din nou în cursa de urmărire a lui Rivera. În seara jocului cu Cagliari, totul era declanșat. Am aflat rezultatul (3—0), dar... am mai aflat că Longo de la Cagliari n-a mai putut juca, fiind lovit în ochi de o monedă de 100 de lire, aruncată din tribună... și că există o contestație în acest sens...

Zilele au trecut. Inter a urcat în clasament. Apoi „a devastat Roma". Am reluat calculele... **„Duminică, lichidăm Mantova".**

Iată însă că ziarul ne aduce vestea că Inter a pierdut cele două puncte cîștigate cu Cagliari. Omnipotentul Inter al superpotentului Angelo Moratti pierde, deci, două puncte uriașe, la masa verde, învins fiind de o mică monedă de 100 de lirete, care, în loc să se oprească în părul „michelian" al lui Longo, i-a izbit pupila.

Prima reacție: **„Am pierdut cursa de urmărire!"**

Dar a venit a doua. Cea firească: **„Ce superbă înfrîngere! Și ce minunată hotărîre! Cele 100 de lirete oferă întregii lumi a fotbalului o soluție de o simplitate extraordinară. O soluție mai simplă decît** oul lui Columb **și, prin asta, de o formidabilă generalitate. O soluție valabilă și pentru Buenos Aires, și pentru Izmir, și pentru Giulești, și pentru Tg. Mureș".**

Da! De trei ori da!

Fotbalul este un joc mult prea fascinant pentru ca să nu aibă dreptul de a extinde teribila și dreapta sancțiune dată lui Inter pe toate terenurile. Și nu numai pentru o monedă de 100 de lire care lovește pupila surprinsă a unui Longo, ci pentru orice alt fruct al unei minți cu nimic justificate care AR FI PUTUT LOVI pupila, umărul sau spatele lui Longo, al lui Constantin, al lui Anca sau Domide.

Am învățat de la italieni, sau, mai binezis, n-am învățat să jucăm cu **libero.**

Am învățat de la italieni să jucăm cu jambierele căzute, ca Sivori.

Am învățat, tot de la italieni, să ne fotografiem pe **gazon** sprijiniți în degete, ca **Suarez.**

Să învățăm să pedepsim cum a fost pedepsit Internazionale.

Să facem drum, cu asprime, **fair-play**-ului total, investind cele 100 de lirete cu un focos capabil să zdrobească miliarde.

Consimțămîntul anticipat al marelui nostru public ar fi prima mare victorie 1968 a fotbalului nostru.

Ioan CHIRILA

LOTO PRONOSPORT

Programul concursului Pronosport nr. 5 din 4 februarie:

I. Atalanta — Cagliari
II. Bologna — Brescia
III. Lanerossi — Internazionale
IV. Mantova — Sampdoria
V. Milan — Napoli
VI. Roma — Spal
VII. Torino — Fiorentina
VIII. Varese — Juventus
IX. Bari — Padova
X. Livorno — Reggina
XI. Potenza — Lazio
XII. Novara — Lecco
XIII. Catania — Pisa

În urma introducerii trierii centralizate a crescut considerabil numărul cîștigătorilor la Pronosport. Iată, de altfel, numărul de premii atribuite la primele concursuri: **7 ianuarie: 5 998 premii, 14 ianuarie: 3 003 premii, 21 ianuarie: 762 premii.**

Rezultatele provizorii ale trierii concursului Pronosport din 28 ianuarie 1968.

În urma trierii buletinelor depuse la concursul Pronosport Nr. 4 din 28 ianuarie 1968, nu a fost găsită nici o variantă cu 13 rezultate. Conform regulamentului, la acest concurs vor fi premiate variantele cu 12, 11 și 10 rezultate exacte.

Rezultatele provizorii ale trierii sînt următoarele: Categoria I (12 rezultate): 60,5 variante; Categoria a II-a (11 rezultate): 733 variante; Categoria a III-a (10 rezultate): 4717,5 variante.

★

Azi este ultima zi pentru procurarea biletelor la concursul Pronoexpres de miercuri 31 ianuarie 1968, a cărui tragere va avea loc în București în sala din str. Doamnei 2 (ora 18).

ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRILOR DE STAT pune la dispoziția sportivilor (ca și a altor persoane) între 16 și 70 de ani o măsură utilă de prevedere:

ASIGURAREA DE ACCIDENTE

Încheierea unei astfel de asigurări oferă posibilitatea compensării pierderilor materiale ocazionate de urmările unor accidente ce pot avea loc în activitatea sportivă (competiții, concursuri, antrenamente), la domiciliu, pe stradă, la odihnă etc.

Prima de asigurare este convenabilă. Astfel, la o asigurare de accidente cu sume asigurate de 10 000 de lei pentru cazul de invaliditate permanentă totală și 5 000 de lei pentru cazul de deces se plătește o primă de numai 12 lei pe durata de 3 sau 6 luni, în funcție de sportul practicat, și de profesia de bază.

Pentru informații suplimentare și încheierea de asigurări, responsabilii cu munca ADAS din întreprinderi, instituții, cluburi sau asociații sportive, agenții de asigurare și lucrătorii inspectoratelor ADAS stau la dispoziția celor interesați.

Serialul nostru

Dramatica biografie a lui Fausto Coppi (V)

„IL CAMPIONISSIMO"

Rănile accidentului de la Primolano se vindecă greu

Clipe de destindere înainte de start. Din nou, Fausto Coppi e în atenția generală. Lîngă el, L. Bobet.

Dar, Fausto nu renunță, reia antrenamentul cu îndîrjire și în primăvara anului 1951 pedalează cu sufletul pe traseul Milano-San Remo. Cu zece zile înaintea marii curse a sezonului de primăvară, pentru a-și verifica „punchul", se aliniază la startul cursei Milano—Torino, vrea să cîștige, sprintează, e în frunte, însă la 200 m de linia albă, derapează, cade. Fractură de claviculă. La sfîrșitul lunii era din nou în șa. Participă la Turul Italiei, dar cu simpla intenție de a se antrena pentru Turul Franței. Fracturile atît de greu vindecate? Amintiri neplăcute. O ultimă cursă înainte de Tour de France, Turul Piemontului. Aleargă alături de fratele său mai mic Serse. Sosire tumultuoasă, agitată. Serse cade pe pistă. La hotel se plînge de dureri de cap, delirează. Este transportat la spital, dar cu toate îngrijirile nu poate fi salvat. Serse, fratele iubit, tovarășul cel mai de nădejde în bătăliile cicliste, dispărea în chip tragic. Coppi e frînt de durere. Va mai putea participa la Turul Franței? Contractul de profesionist îl obligă.

Și Fausto pornește din Metz fără mari speranțe. Victima unei intoxicații alimentare în etapa Carcassonne — Montpellier, Coppi suferă imens. Elvețianul Koblet, observînd situația, atacă. Il campionissimo nu poate riposta, pierde 33 de minute. Toți se așteaptă ca el să abandoneze, reporterii pregătesc articolele, dar se înșeală. Coppi nu abandonează niciodată. Este învins, dar respectat. Și apoi admirat, cînd în stilul său magnific cîștigă la Briançon etapa Izoardului.

1952. Coppi are 33 de ani, inima sa bate cu 44 de pulsații pe minut. Pentru unii e „bătrîn", terminat. Dar el se simte mai tînăr ca oricînd și pentru a doua oară realizează dubletul Giro-Tour, obligînd și pe cei mai neîncrezători, pe ultimii sceptici, să-și scoată pălăriile. În Turul Franței, ediția a 39-a Coppi a avut un avans de 28'17" față de Ockers, al doilea clasat, a cîștigat 5 etape, premiul cățărătorilor, și a adus o contribuție decisivă la victoria echipei italiei. Gino Bartali eternul rival a acceptat în mod sportiv un rol de gregario devotat, mergînd pînă acolo încît i-a dat roată lui Coppi și i-a dus trenă în multe etape. Din palmaresul lui Coppi lipsea o singură floare rară, alît de mult căutată de cicliști — titlul de campion mondial. De

data aceasta nu-i va scăpa desigur, dar nesansa îl pîndește iarăși. Participînd la un criteriu, cade într-o busculadă pe velodromul din Perpignan: clavicula și omoplatul fracturate. Convalescența este penibil de lungă și chinuitoare. Tricolul pictat în culorile curcubeului rămîn în continuare un vis îndepărtat. Să fi fost aceasta lovitura de grație? Va mai putea alerga Coppi, se va mai urca pe bicicletă „il campionissimo"?

Familia, prietenii îl sfătuiesc să renunțe. Riscurile par să fie prea mari. Dar nu, Coppi nu poate părăsi scena fără titlul mondial. Munca istovitoare de pregătire reîncepu într-un crescendo impresionant. Coppi se află din nou la startul Turului Italiei. De necrezut. Îl cîștigase de 4 ori. Ce-i mai trebuie? — se întrebau unii. Hugo Koblet îl va doborî de data aceasta. Într-adevăr, elvețianul, într-o formă transcendentă, domină cursa din primele etape și se instalează lider solid al clasamentului. Coppi atacă disperat în Dolomiți, încercînd să-i răpească lui Koblet tricoul roz. Sosește primul la Bolzano, însă elvețianul, excelent coborîtor, limitase diferențele și continua să conducă în clasament.

În seara aceea, potrivit unui vechi obicei, Coppi telefonă acasă, la Novi Ligure. Soția sa era la curent cu situația. Ascultase declarațiile descurajante făcute de Coppi la radio, imediat după sosirea în etapă. „Cred că ar fi inutil să încerc mîine un nou atac, spusese Coppi. N-aș reuși, poate e mai bine să admit înfrîngerea. Cursa e pierdută". Bruna căută să-l încurajeze pe soțul său, dar el îi spunea: „Bruna, încep să îmbătrînesc. Nu mai sînt campionul de altădată. De data aceasta sînt foarte obosit, voi putea să încep o nouă bătălie pe pantele înfricoșătoare ale Alpilor, pe Stelvio?" Marina, care ascultase cuvintele tatălui său, smulse receptorul și strigă: „Tăticule, trebuie să-l bați pe Bartali. Bate-l, la-i tricoul roz. Vreau ca Bartali să aibă tricoul negru".

„Dar Bartali nu e aici, nu intră în discuție — încerca să obiecteze Fausto. Koblet, un elvețian înalt și blond, e cel care învinge. Pe el trebuie să-l bat".

„Bate-l și pe Koblet. Dacă nu cîștigi, fetele cu care mă joc vor rîde de mine și-mi vor lua păpușile".

Coppi nu mai spuse nimic. Era înmărmurit.

Mai tîrziu mărturisea că vorbele fetiței sale îi făcuseră mai rău decît critica a 100 de ziariști. Gîndul că, din cauza lui, Marina ar putea fi ironizată de fetele cu care se joacă, îl lovise ca o palmă în plin obraz.

A doua zi Fausto atacă amețitoarele înălțimi ale Alpilor, cu elanul puțin inconștient al anilor care-i aminteau de duelurile sale cu Bartali. Recital patetic. Se cățără printre zăpezi, pe Stelvio, cu îndemînarea și suplețea unui tînăr, sosi în vîrf, vultur solitar și se lansă nebunește pe coborîre. Expresia „à tombeau ouvert" nu-l mai înspăimîntă.

„Eu și Marina — povestea soția sa, Bruna — tremuram, ascultînd la radio reportajul transmis din cursă. Știam că omul acela pedala, lupta pentru noi pe povîrnișurile pline de primejdii ale Alpilor. Știam că dincolo de oboseală, decepție, teamă, descurajare, dincolo de orice, era dragostea lui pentru noi. Marina își striga în aparat încurajările pentru tăticul ei, ca și cum el ar fi putut-o auzi. Se părea că vocea Marinei îl împinge ca o mînă nevăzută pe Fausto în escalada sa pe două roți, îl ajută să învîrtă mai repede pedalele, în aerul rece al muntelui. Cînd Ferretti anunță la radio că Fausto a preluat tricoul roz și a cîștigat Turul Italiei, Marina mi se aruncă de gît manifestîndu-și toată bucuria, plîngînd și rîzînd. Cîteva zile mai tîrziu, directorul tehnic al echipei Bianchi, Zambrini, ne-a căutat și m-a întrebat: «Ce i-ați spus lui Fausto în seara aceea la Bolzano? S-a schimbat ca prin farmec. La culcare i-a rugat pe mecanic să-i pună angrenajul pe care-l folosise în 1949 în aceeași etapă». Convorbirea cu Marina o ținuse numai pentru el. Ei n-ar fi înțeles poate că vorbele unei fetițe de cinci ani ar putea hotărî soarta unui Tur al Italiei.

Coppi o iubea nespus de mult pe Marina. Cea mai mare plăcere a sa era să-i spună povești. Inventate de el. Îi plăceau mai mult decît cele citite din cărți. Se spune că înainte de etapă, în clipele de repaus, Coppi își petrecea timpul imaginînd legende frumoase pentru fetița sa.

Ilie GOGA

(va urma)